

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A CINCEA

DECIZIE

Cererea nr. 29015/18
Sergiu RUSU
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită la 13 martie 2025 într-un Comitet format din:

Stéphanie Mourou-Vikström, *Președinte*,

María Elósegui,

Diana Sârcu, *judcători*,

și Martina Keller, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 29015/18) *versus* Republica Moldova, depusă la Curte la 9 iunie 2018 în baza Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”), de către un cetățean moldovean, dl Sergiu Rusu („reclamantul”), născut în anul 1985 și care este deținut la Soroca, fiind reprezentat de către dl S. Muntean, avocat în Chișinău,

decizia de a comunica cererea Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”), care a fost reprezentat de către Agentul său, dl D. Obadă, observațiile părților,

Deliberând, pronunță următoarea decizie:

OBIECTUL CAUZEI

1. Cererea se referă la inechitatea procesului penal pornit împotriva reclamantului, contrar Articolului 6 din Convenție, și anume la presupusa provocare de către autorități la comiterea unei infracțiuni pe care reclamantul, în mod normal, nu ar fi comis-o.

2. D., un ofițer sub acoperire din cadrul Departamentului pentru Combaterea Corupției și a Criminalității Organizate al Ministerului

Afacerilor Interne (DCCCO), a primit o informație operativă despre o posibilă vânzare de droguri. La 29 octombrie 2008, el a mers la apartamentul lui P., fiind însoțit de către un cunoscut al lui P. Ei l-au întrebat pe P. dacă știe pe cineva care le-ar putea vinde canabis. P. l-a telefonat imediat pe A., care, după circa 15 minute, s-a apropiat împreună cu N. și i-a vândut lui D. 27 de grame de canabis. D. l-a întrebat pe A. dacă acesta i-ar putea vinde o cantitate mai mare de canabis, A. răspunzând afirmativ.

3. La 7 noiembrie 2008, D. l-a telefonat pe A. să discute despre viitoarea tranzacție, însă o altă persoană a răspuns și i-a zis că știe despre înțelegere și poate să discute despre aceasta. Ulterior, D. a declarat că vocea de la telefon era a reclamantului. Ei au convenit să se întâlnească pe 9 noiembrie 2008 pentru a încheia tranzacția.

4. La 9 noiembrie 2008, D. l-a telefonat din nou pe A., dar nimeni nu a răspuns la apel și nici n-a fost sunat înapoi. D. l-a mai sunat o dată pe 12 noiembrie 2008 și a convenit cu A. să se întâlnească a doua zi pentru a încheia tranzacția.

5. La 13 noiembrie 2008, A. a venit la întâlnire împreună cu N. și cu reclamantul. A. și N. s-au urcat în mașina lui D. și i-au vândut 1.200 de grame de canabis, în timp ce reclamantul stătea în apropiere cu un alt ofițer sub acoperire. Ulterior, toți trei suspecti au fost reținuți.

6. La 2 decembrie 2010, reclamantul a fost condamnat pentru înstrăinarea ilegală a substanțelor narcotice în proporții deosebit de mari. Instanța i-a majorat termenul pedepsei cu închisoare, luând în considerare faptul că reclamantul fusese anterior condamnat pentru infracțiunea de păstrare a substanțelor narcotice fără scop de înstrăinare. Instanțele superioare au menținut soluția de condamnare. În răspuns la argumentul reclamantului că ar fi fost provocat să comită infracțiunea, indicat în cererea de apel, Curtea de Apel Chișinău nu a identificat probe care să sugereze că reclamantul fusese victima unei provocări, în special având în vedere că din înregistrările dintre ofițerii sub acoperire și suspecti din 7 și 12 noiembrie 2008 nu rezulta existența unei provocări la comiterea infracțiunii. Printr-o decizie irevocabilă din 13 decembrie 2017, Curtea Supremă de Justiție a menținut deciziile instanțelor inferioare.

APRECIEREA CURȚII

7. Reclamantul s-a plâns, în esență, prin prisma Articolului 6 din Convenție, că fusese provocat de către poliție să comită infracțiunea pe care, în cazul în care n-ar fi fost provocat, n-ar fi comis-o.

8. Principiile generale privind provocarea la comiterea infracțiunii au fost rezumate în *Matanović v. Croația* (nr. 2742/12, §§ 122-35, 4 aprilie 2017) și *Akbay și alții v. Germania* (nr. 40495/15 și alte 2 cereri, §§ 109-24, 15 octombrie 2020). Atunci când este chemată să examineze un argument

referitor la provocare sau înscenare de către poliție, Curtea va încerca să stabilească dacă a existat o asemenea instigare sau înscenare (testul material al instigării). În cazul în care a existat o asemenea provocare sau înscenare, utilizarea ulterioară a probelor obținute prin acest mijloc în procesul penal împotriva persoanei implicate ridică o problemă în baza Articolului 6 § 1 (a se vedea *Matanović*, pre-citată, § 145, și *Akbay* și alții, pre-citată, § 111).

9. La determinarea faptului dacă a existat o înscenare, *id est* dacă autoritățile au exercitat o asemenea influență asupra reclamantului, încât l-au instigat să comită o infracțiune pe care în caz contrar n-ar fi comis-o, Curtea va examina mai întâi dacă au existat bănuieli obiective privind implicarea reclamantului în activitatea infracțională sau că el era predispus la comiterea unei fapte penale (a se vedea *Akbay*, pre-citată, §§ 114-115); procedura de inițiere și de desfășurare a măsurii în privința reclamantului, în special dacă a existat o supraveghere judiciară a acesteia; și dacă autoritățile sau orice alte persoane acționând în numele lor s-au „alăturat” unei activități infracționale în desfășurare sau au supus reclamantul unei presiuni necorespunzătoare, astfel încât să-l provoace să comită infracțiunea.

10. În prezenta cauză, se notează că, până la apariția reclamantului la întâlnirea din 13 noiembrie 2008, autoritățile nu cunoșteau despre implicarea sa. D. l-a contactat doar pe A., iar reclamantul ar fi fost cel care a răspuns o dată la telefonul lui A. la 7 noiembrie 2008. Atât respectiva discuție, cât și conversația din 12 noiembrie 2008 au fost înregistrate și nu prezintă semne de provocare, astfel cum au stabilit instanțele naționale. Rezultă că reclamantul nu a fost provocat în vreun moment să comită infracțiunea.

11. Este adevărat că o persoană poate fi provocată chiar dacă nu a interacționat direct cu ofițerii sub acoperire, însă a fost implicată în comiterea infracțiunii de către un complice care, la rândul său, a fost provocat direct la săvârșirea infracțiunii de către poliție (a se compara cu *Lalas v. Lituania*, nr. 13109/04, §§ 41 *et seq.*, 1 martie 2011, și *Akbay*, pre-citată, § 117). Prin urmare, Curtea trebuie să determine dacă A. sau N. au fost provocați de către poliție, înainte ca aceștia să-l implice pe reclamant.

12. Este de notat că autoritățile nu dispuneau de informații cu privire la implicarea lui A. sau N. în activități infracționale, în special referitoare la circulația ilegală a drogurilor, însă acestea nu i-au abordat direct. Unica „informație operativă” disponibilă era că P. ar putea să cunoască persoane care vând droguri. D., fiind ofițer sub acoperire, l-a abordat primul pe P., care știa că trebuie să-l sune pe A., dacă voia să obțină droguri. După un interval foarte scurt de timp la întrevvedere au venit A. și N., având la ei mostre de droguri, și au discutat despre posibilitatea de a vinde o cantitate mai mare lui D. Acest fapt confirmă că P., probabil, mai interacționase anterior cu A., și că A. și N. aveau posibilitatea să furnizeze drogurile într-un termen restrâns. Ultimul aspect este un element important care confirmă că ei aveau drogurile în posesie și că erau gata să le vândă imediat, fapt ce

sugerează că ei s-ar mai ocupat cu traficul de droguri înainte de evenimentele din prezenta cauză. În plus, toți participanții au fost reținuți imediat ce o cantitate mai mare de droguri a fost furnizată la 13 noiembrie 2008, ceea ce înseamnă că poliția nu-i provocase la comiterea unei infracțiuni mai grave decât cea planificată de către suspecți, prin extinderea operațiunii la cantități adiționale sau mai mari (a se vedea în contrast *Grba v. Croația*, nr. 47074/12, § 101, 23 noiembrie 2017).

13. Curtea consideră că la materialele cauzei nu există dovezi care să arate că A. sau N. au fost instigați să comită o infracțiune pe care nu ar fi comis-o în mod normal. Dimpotrivă, materialele din dosar indică faptul că ei erau deja implicați în trafic ilegal de droguri. Având în vedere că A. și N. n-au fost provocați de către poliție, nici reclamantul nu ar fi putut fi provocat în mod indirect să comită infracțiunea.

14. Având în vedere cele menționate, Curtea conchide că reclamantul nu a prezentat dovezi *prima facie* care să sugereze că ar fi fost instigat de către poliție să comită o infracțiune pe care nu ar fi comis-o în mod normal. Rezultă că această plângere este în mod vădit nefondată și trebuie respinsă în conformitate cu Articolul 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 3 aprilie 2025.

Martina Keller
Grefier adjunct

Stéphanie Mourou-Vikström
Președinte